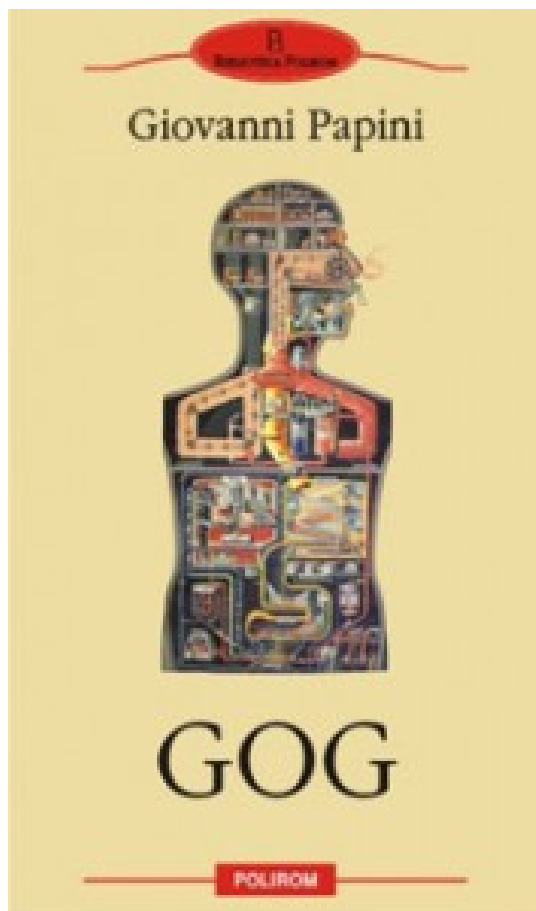

GOG (1934) este considerat una dintre cele mai reprezentative lucrări ale lui Papini, cititorul regăsind aici cu plăcere ironia muscatoare din “Un om sfarsit”, dublata de un umor cuceritor. Atribuindu-și rolul de simplu traducător și editor al acestor însemnări uluitoare ce îi sînt incredintate intamplator și pe care hotărăște să le publice cu titlul de lecție morală la adresa societății moderne, Papini introduce în scenă un personaj cu o înfățișare stranie și un nume cu rezonanțe biblice cutremurătoare: Gog, milionarul semi-salbatic, extravagant, care e dispus să încerce orice experiență în stare să-l alunge plictiseala și care își petrece viața călătorind în jurul lumii și ascultînd istoriile cele mai absurde și mai nebunești. În capitole concise și încărcate de umor, Papini face să defileze prin fața ochilor noștri o galerie impresionantă de personaje, de la personalități ilustre din domeniul literaturii, științei și politicii la sarlatani marunți și grotesti strinși în jurul lui Gog în speranța unui cistig. Sarcastic și seducător, GOG are întregul farmec al unei cărți care ne încită inteligența și careia îi place să o sfideze.

Giovanni Papini s-a născut în anul 1881 la Florența, fiu al lui Luigi Papini, fost soldat garibaldian, meșteșugar cu convingeri republicane și anticlericale, motiv pentru care mama sa, Erminia Cardini, a trebuit să-și boteze fiul pe ascuns. A avut o copilărie și o tinerețe solitare, compensate de pasiunea pentru lectură.

În 1899 devine institutor, predă câțva timp și exercită și profesiunea de bibliotecar. Din fragedă tinerețe se angajează într-o frenetică activitate de scriitor, publicist și animator cultural și devine cu timpul un erudit autodidact. În 1900, împreună cu Giuseppe Prezzolini și Ettore Morselli, înființează o asociație de "liberi cugetători" (spiriti liberi), cu tendințe anarhice și idealiste. În anul 1903 scrie programul revistei nou apărute "Il Leonardo", cu puncte de referință în filosofia lui Friedrich Nietzsche și antroposofia lui Rudolf Steiner, având ca obiectiv lichidarea culturii academice italiene. În același timp lucrează ca redactor al revistei "Il Regno", condusă de Enrico Corradini, publicație de netă orientare naționalistă. Debutează ca scriitor cu un ciclu de "povestiri metafizice", printre care "Il tragico quotidiano" (1903) și "Il pilota cieco" (1907). În 1907 publică prima sa carte în domeniul filosofiei, "Il crepuscolo dei filosofi", în care combate virulent sistemele de gândire a șase din cei mai importanți filosofi (Immanuel Kant, Georg Wilhelm Hegel, Arthur Schopenhauer, Auguste Comte, Herbert Spencer, Friedrich Nietzsche), constatând în final moartea filosofiei (licenzio la filosofia) în numele unui iraționalism vitalistic. În această epocă se căsătorește cu Giacinta Giovagnoli.

Sursa: Polirom & Wikipedia